

Arrest

nr. 339 524 van 15 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MWANZO
Quai de l'Ourthe 44/1
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEHEMAN, die *loco* advocaat T. MWANZO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) augustus 2000.

1.2. Verzoeker dient op 20 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 1 juli 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 augustus 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken. U bent een pinksterchristen en behoort tot de Bakongo etnie. U spreekt Portugees en een beetje Lingala en Spaans. U heeft twee broers en twee zussen. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U bent geboren op 8 augustus 2000 te Luanda. U groeide op in de gemeente Cacuaco. In 2016 stierf uw vader en in 2018 uw oudere broer. U voltooide uw secundair onderwijs, maar kon omwille van financiële redenen geen hogere studies aanvatten. U werkte als helper in de bouwsector. In 2018 of 2019 verhuisde u naar de wijk Mulenvos in de gemeente Cacuaco. In februari 2024 was u aan een taxistop toen een man met een luidspreker een betoog gaf over de problemen in Angola. U was geïnteresseerd en sprak hem aan. Hij stelde zich voor als Domingo Siizas van de organisatie UNTRA. Hij gaf u een pamflet en zijn telefoonnummer. Een maand later ging u naar hun hoofdkantoor. In april en mei 2024 deelde u op straat UNTRA pamfletten en T-shirts uit. U stopte zodra u merkte dat de politie u volgde. Op 2 september 2024 nam u deel aan een betoging bij Memorial Agostinho Neto. De politie brak de betoging op, maar u kon weggrennen en terugkeren naar huis. Toen u merkte dat de politie begon met het opsporen en arresteren van betogers, verhuisde u naar uw tante in de wijk Zango. Na drie maanden dacht u dat de situatie bedaard was en keerde u terug naar huis. Daar werd u op 28 oktober 2024 door de politie gearresteerd. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u een week lang werd bedreigd, geslagen en gemarteld. Uw oom E.O. kon uw vrijlating faciliteren. U dook onder in Zango terwijl hij de nodige regelingen trof zodat u Angola kon verlaten.

Op 16 januari 2025 ontmoette u de contactpersoon van uw oom, een vrouw genaamd M.E., op de luchthaven. Zij zou u tot België vergezellen. U verliet Angola op legale wijze met uw paspoort en een Schengenvisum voor België. De volgende dag landde u op Brussels Airport Zaventem. U verbleef nog een aantal dagen bij M.E.. De dag dat u asiel ging aanvragen, vergat u uw paspoort bij haar. Toen u haar probeerde bellen, was haar nummer niet meer in dienst. Op 20 januari 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Angola vreest u omwille van uw activisme door de politie te worden gevangengenomen of gedood. Daarnaast vreest u discriminatie omwille van uw hazenlip. U legt geen documenten neer in het kader van uw verzoek.

B. Motivering

Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) werden in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden vastgesteld. Uit het dossier van DVZ blijkt evenwel dat u moeilijkheden heeft met communiceren omwille van uw hazenlip (verklaring DVZ dd. 26 mei 2025 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 29). Er werd hiermee rekening gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud. De tolk bevestigde dat ze u kon begrijpen. De protection officer benadrukte dat u uw tijd kon nemen om de vragen te beantwoorden en zeker te zijn dat u en de tolk elkaar goed begrepen. U werd gewezen op de mogelijkheid om zoveel pauzes te nemen als nodig. U bevestigde alles goed te hebben begrepen en u in staat te voelen om het interview af te leggen (notities persoonlijk onderhoud dd. 1 juli 2025 (verder 'notities'), p. 2, 4). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat de communicatie met de tolk goed verlopen was (notities, p. 21). In gegeven omstandigheden kan worden aangenomen dat uw rechten worden gerespecteerd en dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw politieke activiteiten bij UNTRA en daaruit voortvloeiende vervolging door de Angolese politie.

Ten eerste, legde u vage, algemene en inconsistente verklaringen af over uw politiek bewustwordingsproces en activisme.

- Uw **motivatie** om u aan te sluiten bij een politieke beweging was weinig concreet en persoonlijk. U wou de slechte politiek verbeteren en sprak in algemene termen over armoede, onderwijsproblemen, werkloosheid en corruptie. Deze vage verklaringen staan haaks op het risico dat politiek activisme met zich kan meebrengen. Uw moeder reageerde ongerust toen u haar inlichtte over uw activiteiten voor UNTRA. U zei zich bewust te zijn van de risico's, maar het te doen voor uw land (notities, p. 13). Van een persoon zonder enige politieke voorgeschiedenis die besluit om, ondanks de gevaarlijke context, politiek actief te worden, kunnen meer doorleefde verklaringen verwacht worden.
- Uw **kennis over UNTRA** is eerder beperkt. U bent niet vertrouwd met de volledige naam van de beweging en kent slechts één leider. Deze wordt online niet teruggevonden en niet vermeld in de landeninformatie (map 'landeninformatie' – stuk 1). Uw kennis van andere politieke oppositieorganisaties en

-partijen is eveneens beperkt (notities, p. 14). Verder kon u weinig vertellen over uw medeactivisten. U ging op straat met verschillende mensen pamfletten uitdelen, omdat "ze wilden dat we de andere jongeren van UNTRA zouden leren kennen" (notities, p. 16). Het is dan ook niet aannemelijk dat u slechts drie jongeren bij naam zou kunnen noemen en verder niets over hen zou kunnen vertellen (notities, p. 16-17).

- U legde inconsistente verklaringen af over uw **politieke activiteiten**. Toen bij DVZ werd gevraagd naar uw functie en activiteit bij UNTRA, antwoordde u dat u T-shirts uitdeelde (vragenlijst CGVS dd. 26 mei 2025 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.3). Toen bij het CGVS werd gevraagd naar uw politieke activiteiten in Angola, antwoordde u dat u **pamfletten** uitdeelde en jongeren probeerde te sensibiliseren (notities, p. 9). Later herhaalde u voor UNTRA pamfletten te hebben uitgedeeld (notities, p. 15). Wanneer u werd gewezen op de verklaringen die u bij DVZ had afgelegd, gaf u aan "beiden" te hebben uitgedeeld, dus zowel T-shirts als pamfletten (notities, p. 19). Aangezien het uitdelen van promotiemateriaal uw voornaamste taak en politieke activiteit was, kan verwacht worden dat u eenduidig bent over de zaak of zaken die u moest uitdelen. Bovendien kon u weinig vertellen over de inhoud van de pamfletten. Het bevatte "dingen over motivatie voor de jongeren om uit de criminaliteit te stappen, uit de prostitutie te stappen, om voor een beter land te vechten, om academische informatie te zoeken" (notities, p. 17). U kon niet concretiseren wat deze motivatie precies inhield (notities, p. 17). Tot slot werden nog inconsistenties opgemerkt in uw verklaringen over de **betoging** – nochtans de directe aanleiding van uw vervolging, vlucht en asielaanvraag. Zo dateerde u bij DVZ de betoging op 2 september 2024 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en bij het CGVS op 21 september 2024 (notities, p. 13). Wanneer u daarmee werd geconfronteerd, stelde u zich te hebben vergist en dat de betoging wel degelijk op 2 september 2024 plaatsgevonden had (notities, p. 19). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat er op die datum geen UNTRA-betoging plaatsvond. Sinds uw aansluiting in februari 2024 had UNTRA in Luanda drie betogingen georganiseerd; op 22 juni, 31 augustus en 21 september. Het protest op 21 september werd opgebroken door de politie. Hierbij werden minstens zeven betogers opgepakt, waaronder ook organisatoren. Ze werden allen dezelfde dag vrijgelaten zonder aanklacht (map 'landeninformatie' – stuk 2). Volgens uw verklaringen werden geen organisatoren opgepakt, maar konden ze vluchten en nadien de politie overtuigen om sommige betogers vrij te laten (notities, p. 18). **Aldus, dient geconcludeerd dat uw verklaringen zowel interne als externe consistentie missen. Ten tweede, kan ook weinig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en de omstandigheden van uw vlucht.**

- Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er rechtstreeks uit voortkomen. Zelfs indien uw connectie met UNTRA aannemelijk zou zijn, quod non, is het weinig waarschijnlijk dat de Angolese politie u omwille van uw beperkte activiteiten dermate zou viseren en vervolgen. Volgens uw verklaringen, heeft u zich in februari 2024 aangesloten bij UNTRA en had u voordien geen enkele politieke activiteit (notities, p. 12-13). Uw voornaamste taak was het uitdelen van pamfletten. U deed dit gedurende drie maanden, voor één tot twee dagen per week en één tot twee uren per dag. (notities, p. 16). Daarnaast nam u deel aan één betoging (notities, p. 13). U was geen organisator of leider en had geen politieke connecties of voorgeschiedenis (notities, p. 9). Wanneer u op uw vermeend **laag profiel** werd gewezen, stelde u dat de Angolese overheid alle jongeren van UNTRA viseert (notities, p. 19). Uit objectieve informatie (toegevoegd aan administratieve dossier) blijkt echter dat zelfs organisatoren van betogingen zonder aanklacht werden vrijgelaten. Bovendien, werd hierboven reeds vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw UNTRA lidmaatschap en effectief engagement niet konden overtuigen.

- De aannemelijkheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wordt fundamenteel ondergraven door uw **legaal vertrek**. U verklaart dat u door de Angolese autoriteiten wordt vervolgd en gezocht, maar eveneens dat u het land kon verlaten met uw eigen paspoort en Schengenvisum via de luchthaven in Luanda (verklaring DVZ, vraag 33 en notities p. 5-6). **Dat u met uw eigen, geldig Angolese paspoort Angola per vliegtuig heeft kunnen verlaten, wijst enkel op het feit dat u geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht.** Wanneer u daarmee werd geconfronteerd, zei u uw gezicht te hebben verstopt op de luchthaven. Toen u bij de douane uw paspoort overhandigde en de douanier u bekeek, kwam Maria Elena tussen. Ze zei iets aan de douanier en jullie mochten passeren. Gevraagd wat Maria Elena dan precies had gezegd, gaf u aan het niet te weten, aangezien zij Frans had gesproken (notities, p. 18-19). **Deze verklaringen – dat u met een verborgen gelaat door de luchthaven wandelde en enkel de paspoortcontrole kon passeren via tussenkomst van Maria Elena – zijn zodanig weinig ernstig, dat er absoluut geloof aan kan gehecht worden.**

- Wat uw documenten betreft, **heeft u weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen afgelegd.** U stelde uw **identiteitskaart** te hebben achtergelaten in Angola (verklaring DVZ, vraag 26). Later zei u dat uw identiteitskaart bij uw arrestatie door de politie in beslag werd genomen (notities, p. 5). Toen u deze arrestatie in meer detail beschreef, zei u evenwel niets over de inbeslagname van uw documenten (notities, p. 18). Wat uw **paspoort** betreft, stelde u het te hebben achtergelaten bij de vrouw die u in België heeft geholpen. U heeft haar ontmoet op straat en noemt haar uw tante: "Ze zei dat ik mijn paspoort niet meer nodig had en heeft het afgenomen" (verklaring DVZ, vraag 25, 30). Bij het CGVS vertelde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen - uw paspoort de dag van uw asielaanvraag te zijn vergeten bij "die vrouw" (notities, p. 5). Daarmee verwees u naar de contactpersoon van uw oom genaamd M.E., en niet naar de

vrouw die u in België leerde kennen. Toen u M.E. probeerde bellen, was haar nummer niet meer in dienst. Zo verloor u uw paspoort. Gevraagd of uw oom geen contact kon opnemen met M.E., zei u vaagweg dat u momenteel moeilijkheden heeft met het bereiken van mensen in Angola (notities, p. 6). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermist paspoort. Echter, u herhaalde gewoonweg het verloop van de dag van uw asielaanvraag, zonder daarbij enige duiding te geven bij de verdwijning van M.E., de afkoppeling van haar telefoonnummer, of de reden dat uw oom geen contact met haar kan opnemen (notities, p. 19-20). **De vaststelling dat u wel reisde met uw paspoort, maar het niet neerlegde in het kader van uw asielaanvraag en daarvoor geen afdoende verklaring geeft, heeft een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid.**

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten noch aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortkomen. Tot zover kan in uw hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden opgemaakt.

U verklaart uw land van herkomst eveneens te hebben verlaten omwille van uw hazenlip. U maakt gewag van een medische problematiek alsook van sociale uitsluiting en discriminatie.

-Vooreerst wordt opgemerkt dat u dit asielmotief pas aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Nochtans was op de zetel van DVZ uitdrukkelijk gevraagd geweest of u in Angola nog algemene problemen of problemen met uw medeburgers had, waarop u tweemaal "nee" antwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 3.7).

-U beschrijft hoe u in Angola werd gepest, uitgelachen en uitgescholden. U werd er niet geaccepteerd (notities, p. 10). De door u beschreven incidenten kunnen niet als vervolging beschouwd worden. Sociale uitsluiting, discriminatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van mensen met een hazenlip, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, zijn op zich **onvoldoende zwaarwichtig** om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Uit uw verklaringen blijkt dat u moeilijkheden heeft ervaren omwille van uw hazenlip. Uw problemen waren echter niet dermate acuut dat er kan worden gesproken van ondraaglijke levensomstandigheden. U had toegang tot basisvoorzieningen zoals onderwijs, onderdak en voedsel. U verklaarde dat u omwille van uw hazenlip geen vaste baan kon vinden, maar vertelde eveneens dat in Angola veel werkloosheid is en niemand werk kan vinden (notities, p. 10-11). U heeft uw middelbare school voltooid en werkte als helper in de bouwsector (notities, p. 7). Daarnaast beschikte u over een sociaal netwerk in de vorm van uw familie en uw jeugdvriend Emmanuel (notities, p. 8). U heeft een goede relatie met uw moeder: "[...] ik kon altijd met haar praten, zij is een hele goede persoon die me altijd motiveerde. [...] Mijn moeder was er altijd voor mij" (notities, p. 11). Uw levensomstandigheden in Angola zijn niet van die aard dat ze verregaande en materiële deprivatie met zich meebrengen, waardoor u terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling.

-Wat uw **medische problematiek** betreft, verklaarde u dat uw hazenlip in Angola niet goed behandeld kon worden (notities, p. 21). De dokters daar adviseerden u om naar het buitenland te reizen voor een operatie (notities, p. 5). Aangezien uw hazenlip daar niet goed geopereerd is geweest, heeft u nog moeilijkheden met ademen en communiceren (notities, p. 10-11). U gaf aan dat u in België medische onderzoeken onderging. U bevestigde de relevante medische attesten binnen tien dagen te bezorgen aan het CGVS (notities, p. 12). Tot heden, dertig dagen na uw persoonlijk onderhoud van 1 juli 2025, werden van u nog geen stukken ontvangen. Op 11 juli 2025 contacteerde uw advocaat het CGVS met de vraag of het mogelijk was de termijn te verlengen, aangezien u op 19 augustus 2025 nog een medische afspraak zou hebben. Er werd gevraagd naar de aard van de afspraak en erop gewezen dat in de beslissing rekening zal worden gehouden met uw hazenlip. Het CGVS ontving geen verdere reactie, informatie of documenten. Er dient te worden opgemerkt dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. Ze ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt besloten dat u geen geloofwaardige noch gegronde elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er worden geen documenten neergelegd die de bovenstaande vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat in op de inconsistenties in zijn relaas en stelt:

“Verzoeker is afkomstig uit een zeer bescheiden sociale achtergrond, heeft slechts secundair onderwijs genoten en beschikt over beperkte taal- en communicatievaardigheden. Bovendien kampt hij met een fysieke handicap, een hazenlip, die zijn spraak bemoeilijkt. Dit zorgt ervoor dat zijn mondelinge verklaringen niet altijd vlot, volledig of precies geformuleerd worden. Het is in die context onredelijk om elke kleine onduidelijkheid of inconsistente automatisch te interpreteren als een teken van onbetrouwbaarheid of leugenachtigheid. Taalproblemen, beperkte scholing en lichamelijke beperkingen hebben een directe impact op de mogelijkheid om in een stressvolle ondervragingssituatie, zoals bij een asielgehoor, correct en coherent te antwoorden. Een beoordeling die geen rekening houdt met deze objectieve communicatieve barrières miskent het beginsel van een zorgvuldige en humane asielprocedure. De feiten waarop verzoeker zich beroept, situeren zich in beginsel in de periode april–mei 2024, terwijl zijn formele gehoor pas meer dan een jaar later plaatsvond. Het is evident dat na een dergelijk tijdsverloop kleine details vervagen of door elkaar worden gehaald. Gelet op de traumatische aard van de gebeurtenissen, m.n. arrestatie, detentie, fysieke mishandeling en bedreiging, is het niet verrassend dat herinneringen fragmentarisch of verworden kunnen zijn. De kern van zijn verhaal, namelijk zijn betrokkenheid bij UNTRA-activiteiten en zijn vervolging naar aanleiding van de manifestatie, is daarentegen steeds consistent gebleven. Het EHRM heeft herhaaldelijk erkend dat van asielzoekers niet kan worden verwacht dat zij na verloop van tijd elk detail foutloos reproduceren; beslissend is of de centrale lijn van hun relaas geloofwaardig is en ondersteund wordt door de contextuele gegevens. De door het CGVS aangehaalde “inconsistenties” moeten worden gezien in het licht van de persoonlijke beperkingen van verzoeker (laag opleidingsniveau, fysieke handicap die communicatie bemoeilijkt) en het aanzienlijke tijdsverloop tussen de feiten en de asielprocedure. De kern van zijn verklaringen blijft echter consistent: hij sloot zich aan bij UNTRA, nam deel aan protestactiviteiten, werd gearresteerd en mishandeld, en moest vluchten. Deze elementen worden bovendien ondersteund door de algemene context van repressie in Angola. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft duidelijk gemaakt dat kleine tegenstrijdigheden in verklaringen niet mogen leiden tot een automatische afwijzing van een asielaanvraag. In de zaak R.C. v. Zweden (2010, §52) benadrukte het Hof dat onvolkomenheden of interne tegenstrijdigheden in de verklaringen van een asielzoeker niet per se een gebrek aan geloofwaardigheid aantonen, zeker niet wanneer die verklaringen onder stress en angst zijn afgelegd. Ook in Collins & Akaziebie v. Zweden (2007) werd bevestigd dat de essentie en consistentie van het relaas zwaarder moeten wegen dan de onvermijdelijke menselijke foutjes in de weergave van details. Door louter te focussen op de verschillen tussen “pamfletten” en “T-shirts” of een datumverwarring, zonder rekening te houden met de bredere omstandigheden, heeft het CGVS nagelaten dit beginsel toe te passen “

Vervolgens gaat hij in op het risico bij een terugkeer naar Angola.

Hij gaat uitgebreid in op algemene landeninformatie aangaande het buitensporig en gewelddadig optreden van ordediensten tijdens protestacties. Hij spreekt van ernstige en aanhoudende mensenrechtenschendingen en een bredere tendens, waarbij vreedzame betogingen systematisch worden onderdrukt. Verzoeker benadrukt hierbij zijn profiel, als iemand met concrete politieke betrokkenheid, die reeds werd aangehouden. Hij verwijst naar een arrestatiebevel, dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker schetst nogmaals het buitensporig optreden van de ordediensten.

Verder stelt verzoeker “*ten overvloede*” dat hij meent dat in Angola geen veilige terugkeer mogelijk is door conflicten en onstabiele politieke situaties. Hij stelt dat Angola een patroon van ernstige, structurele en onbestrafte schendingen van fundamentele mensenrechten vertoont, waardoor vreedzame politieke activisten, zoals verzoeker, bij terugkeer concreet risico lopen op willekeurige detentie, fysiek geweld en mogelijk dodelijke repressie.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een aanhoudingsbevel toe.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) werden in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden vastgesteld. Uit het dossier van DVZ blijkt evenwel dat u moeilijkheden heeft met communiceren omwille van uw hazenlip (verklaring DVZ dd. 26 mei 2025 (verder ‘verklaring DVZ’), vraag 29). Er werd hiermee rekening gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud. De tolk bevestigde dat ze u kon begrijpen. De protection officer benadrukte dat u uw tijd kon nemen om de vragen te beantwoorden en zeker te zijn dat u en de tolk elkaar goed begrepen. U werd gewezen op de mogelijkheid om zoveel pauzes te nemen als nodig. U bevestigde alles goed te hebben begrepen en u in staat te voelen om het interview af te leggen (notities persoonlijk onderhoud dd. 1 juli 2025 (verder ‘notities’), p. 2, 4). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat de communicatie met de tolk goed verlopen was (notities, p. 21). In gegeven omstandigheden kan worden aangenomen dat uw rechten worden gerespecteerd en dat u kan voldoen aan uw verplichtingen”* Door louter zijn hazenlip te benadrukken, brengt verzoeker deze beoordeling niet aan het wankelen. Hiermee werd gedegen rekening gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, heeft verzoeker op het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat hij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud af te leggen en op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigd dat de communicatie goed is verlopen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, opdat hij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin blijkt uit de stukken dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, ontdaan van incoherenties.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege problemen met de Angolese ordediensten, naar aanleiding van zijn politieke activiteiten voor UNTRA en zijn deelname aan een protest.

Tevens wijst hij op zijn hazenlip. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, om de volgende redenen:

“Ten eerste, legde u vage, algemene en inconsistente verklaringen af over uw politiek bewustwordingsproces en activisme.

Uw motivatie om u aan te sluiten bij een politieke beweging was weinig concreet en persoonlijk. U wou de slechte politiek verbeteren en sprak in algemene termen over armoede, onderwijsproblemen, werkloosheid en corruptie. Deze vage verklaringen staan haaks op het risico dat politiek activisme met zich kan meebrengen. Uw moeder reageerde ongerust toen u haar inlichtte over uw activiteiten voor UNTRA. U zei zich bewust te zijn van de risico's, maar het te doen voor uw land (notities, p. 13). Van een persoon zonder enige politieke voorgeschiedenis die besluit om, ondanks de gevaarlijke context, politiek actief te worden, kunnen meer doorleefde verklaringen verwacht worden.

Uw kennis over UNTRA is eerder beperkt. U bent niet vertrouwd met de volledige naam van de beweging en kent slechts één leider. Deze wordt online niet teruggevonden en niet vermeld in de landeninformatie (map 'landeninformatie' – stuk 1). Uw kennis van andere politieke oppositieorganisaties en -partijen is eveneens beperkt (notities, p. 14). Verder kon u weinig vertellen over uw medeactivisten. U ging op straat met verschillende mensen pamfletten uitdelen, omdat “ze wilden dat we de andere jongeren van UNTRA zouden leren kennen” (notities, p. 16). Het is dan ook niet aannemelijk dat u slechts drie jongeren bij naam zou kunnen noemen en verder niets over hen zou kunnen vertellen (notities, p. 16-17).

U legde inconsistente verklaringen af over uw politieke activiteiten. Toen bij DVZ werd gevraagd naar uw functie en activiteit bij UNTRA, antwoordde u dat u T-shirts uitdeelde (vragenlijst CGVS dd. 26 mei 2025 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.3). Toen bij het CGVS werd gevraagd naar uw politieke activiteiten in Angola, antwoordde u dat u pamfletten uitdeelde en jongeren probeerde te sensibiliseren (notities, p. 9). Later herhaalde u voor UNTRA pamfletten te hebben uitgedeeld (notities, p. 15). Wanneer u werd gewezen op de verklaringen die u bij DVZ had afgelegd, gaf u aan “beiden” te hebben uitgedeeld, dus zowel T-shirts als pamfletten (notities, p. 19). Aangezien het uitdelen van promotiemateriaal uw voornaamste taak en politieke activiteit was, kan verwacht worden dat u eenduidig bent over de zaak of zaken die u moest uitdelen. Bovendien kon u weinig vertellen over de inhoud van de pamfletten. Het bevatte “dingen over motivatie voor de jongeren om uit de criminaliteit te stappen, uit de prostitutie te stappen, om voor een beter land te vechten, om academische informatie te zoeken” (notities, p. 17). U kon niet concretiseren wat deze motivatie precies inhield (notities, p. 17). Tot slot werden nog inconsistenties opgemerkt in uw verklaringen over de betoging – nochtans de directe aanleiding van uw vervolging, vlucht en asielaanvraag. Zo dateerde u bij DVZ de betoging op 2 september 2024 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en bij het CGVS op 21 september 2024 (notities, p. 13). Wanneer u daarmee werd geconfronteerd, stelde u zich te hebben vergist en dat de betoging wel degelijk op 2 september 2024 plaatsgevonden had (notities, p. 19). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat er op die datum geen UNTRA-betoging plaatsvond. Sinds uw aansluiting in februari 2024 had UNTRA in Luanda drie betogingen georganiseerd; op 22 juni, 31 augustus en 21 september. Het protest op 21 september werd opgebroken door de politie. Hierbij werden minstens zeven betogers opgepakt, waaronder ook organisatoren. Ze werden allen dezelfde dag vrijgelaten zonder aanklacht (map 'landeninformatie' – stuk 2). Volgens uw verklaringen werden geen organisatoren opgepakt, maar konden ze vluchten en nadien de politie overtuigen om sommige betogers vrij te laten (notities, p. 18). Aldus, dient geconcludeerd dat uw verklaringen zowel interne als externe consistentie missen.

Ten tweede, kan ook weinig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en de omstandigheden van uw vlucht.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement, kan evenmin geloof worden gehechtaan de vervolgingsfeiten die er rechtstreeks uit voortkomen. Zelfs indien uw connectie met UNTRA aannemelijk zou zijn, quod non, is het weinig waarschijnlijk dat de Angolese politie u omwille van uw beperkte activiteiten dermate zou viseren en vervolgen. Volgens uw verklaringen, heeft u zich in februari 2024 aangesloten bij UNTRA en had u voordien geen enkele politieke activiteit (notities, p. 12-13). Uw voornaamste taak was het uitdelen van pamfletten. U deed dit gedurende drie maanden, voor één tot twee dagen per week en één tot twee uren per dag. (notities, p. 16). Daarnaast nam u deel aan één betoging (notities, p. 13). U was geen organisator of leider en had geen politieke connecties of voorgeschiedenis (notities, p. 9). Wanneer u op uw vermeend laag profiel werd gewezen, stelde u dat de Angolese overheid alle jongeren van UNTRA viseert (notities, p. 19). Uit objectieve informatie (toegevoegd aan administratieve dossier) blijkt echter dat zelfs organisatoren van betogingen zonder aanklacht werden vrijgelaten. Bovendien, werd hierboven reeds vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw UNTRA lidmaatschap en effectief engagement niet konden overtuigen.

De aannemelijkheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wordt fundamenteel ondergraven door uw legaal vertrek. U verklaart dat u door de Angolese autoriteiten wordt vervolgd en gezocht, maar eveneens dat u het land kon verlaten met uw eigen paspoort en Schengenvisum via de luchthaven in Luanda (verklaring DVZ, vraag 33 en notities p. 5-6). Dat u met uw eigen, geldig Angolese paspoort Angola per vliegtuig heeft

kunnen verlaten, wijst enkel op het feit dat u geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht. Wanneer u daarmee werd geconfronteerd, zei u uw gezicht te hebben verstopt op de luchthaven. Toen u bij de douane uw paspoort overhandigde en de douanier u bekeek, kwam Maria Elena tussen. Ze zei iets aan de douanier en jullie mochten passeren. Gevraagd wat Maria Elena dan precies had gezegd, gaf u aan het niet te weten, aangezien zij Frans had gesproken (notities, p. 18-19). Deze verklaringen – dat u met een verborgen gelaat door de luchthaven wandelde en enkel de paspoortcontrole kon passeren via tussenkomst van Maria Elena – zijn zodanig weinig ernstig, dat er absoluut geloof aan kan gehecht worden.

Wat uw documenten betreft, heeft u weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U stelde uw identiteitskaart te hebben achtergelaten in Angola (verklaring DVZ, vraag 26). Later zei u dat uw identiteitskaart bij uw arrestatie door de politie in beslag werd genomen (notities, p. 5). Toen u deze arrestatie in meer detail beschreef, zei u evenwel niets over de inbeslagname van uw documenten (notities, p. 18). Wat uw paspoort betreft, stelde u het te hebben achtergelaten bij de vrouw die u in België heeft geholpen. U heeft haar ontmoet op straat en noemt haar uw tante: "Ze zei dat ik mijn paspoort niet meer nodig had en heeft het afgenomen" (verklaring DVZ, vraag 25, 30). Bij het CGVS vertelde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen - uw paspoort de dag van uw asielaanvraag te zijn vergeten bij "die vrouw" (notities, p. 5). Daarmee verwees u naar de contactpersoon van uw oom genaamd M.E., en niet naar de vrouw die u in België leerde kennen. Toen u M.E. probeerde bellen, was haar nummer niet meer in dienst. Zo verloor u uw paspoort. Gevraagd of uw oom geen contact kon opnemen met M.E., zei u vaagweg dat u momenteel moeilijkheden heeft met het bereiken van mensen in Angola (notities, p. 6). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermist paspoort. Echter, u herhaalde gewoonweg het verloop van de dag van uw asielaanvraag, zonder daarbij enige duiding te geven bij de verdwijning van M.E., de afkoppeling van haar telefoonnummer, of de reden dat uw oom geen contact met haar kan opnemen (notities, p. 19-20). De vaststelling dat u wel reisde met uw paspoort, maar het niet neerlegde in het kader van uw asielaanvraag en daarvoor geen afdoende verklaring geeft, heeft een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid."

4.1.3. Deze motieven, die door de Raad worden bijgetreden, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

4.1.4. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zich louter te focussen op de verschillen tussen "pamfletten" en "t-shirt" of een datumverwarring, doch een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de bestreden beslissing veel ruimer is gemotiveerd dan dat. Hierbij moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovendien kan verzoeker ook niet overtuigen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door zijn "zeer bescheiden sociale achtergrond", de omstandigheid dat hij slechts secundair onderwijs heeft gevolgd, dat de feiten reeds daten van meer dan een jaar geleden en dat hij beschikt over "beperkte taal- en communicatievaardigheden". Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker een onredelijke kennis of elementen werden verwacht. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht zijn sociale achtergrond, scholingsgraad of het verloop van enige tijd. Er blijkt hierbij niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. De Raad kan verder aannemen dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Waar verzoeker verwijst naar zijn hazenlip, herhaalt de Raad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet heeft aangegeven dat deze hem verhinderde volwaardige verklaringen af te leggen (zie *supra*).

4.1.5. De Raad benadrukt dat verzoeker de overige motieven omtrent zijn politieke activiteiten en daaruit voortvloeiende problemen – die hierboven werden weergegeven – onbesproken laat, zodat deze overeind blijven. De loutere overtuiging dat de kern van zijn relaas consistent is, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing.

4.1.6. Waar verzoeker thans bij zijn verzoekschrift een aanhoudingsbevel voegt, wijst de Raad erop dat dit de bovenstaande beoordeling niet kan ombuigen. De Raad wijst erop dat louter een kopie wordt voorgelegd, waarbij de authenticiteit en de herkomst van een kopie niet kan worden nagegaan. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Er kan derhalve slechts uiterst beperkte bewijswaarde aan worden gehecht. Bovendien verschaft verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet de minste context omtrent dit aanhoudingsbevel – dat bovendien niet wordt voorzien van een vertaling in één van de landstalen – en de wijze waarop dit in zijn bezit is gekomen. Het aanhoudingsbevel dateert bovendien van 20 december 2024, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker dit niet eerder heeft neergelegd, minstens waarom hij geen melding van het bestaan hiervan heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

4.1.7. Wat betreft verzoekers hazenlip, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Vooreerst wordt opgemerkt dat u dit asielmotief pas aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Nochtans was op de zetel van DVZ uitdrukkelijk gevraagd geweest of u in Angola nog algemene problemen of problemen met uw medeburgers had, waarop u tweemaal “nee” antwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). U beschrijft hoe u in Angola werd gepest, uitgelachen en uitgescholden. U werd er niet geaccepteerd (notities, p. 10). De door u beschreven incidenten kunnen niet als vervolging beschouwd worden. Sociale uitsluiting, discriminatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van mensen met een hazenlip, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Uit uw verklaringen blijkt dat u moeilijkheden heeft ervaren omwille van uw hazenlip. Uw problemen waren echter niet dermate acuut dat er kan worden gesproken van ondraaglijke levensomstandigheden. U had toegang tot basisvoorzieningen zoals onderwijs, onderdak en voedsel. U verklaarde dat u omwille van uw hazenlip geen vaste baan kon vinden, maar vertelde eveneens dat in Angola veel werkloosheid is en niemand werk kan vinden (notities, p. 10-11). U heeft uw middelbare school voltooid en werkte als helper in de bouwsector (notities, p. 7). Daarnaast beschikte u over een sociaal netwerk in de vorm van uw familie en uw jeugdvriend Emmanuel (notities, p. 8). U heeft een goede relatie met uw moeder: “[...] ik kon altijd met haar praten, zij is een hele goede persoon die me altijd motiveerde. [...] Mijn moeder was er altijd voor mij” (notities, p. 11). Uw levensomstandigheden in Angola zijn niet van die aard dat ze verregaande en materiële deprivatie met zich meebrengen, waardoor u terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling.*

Wat uw medische problematiek betreft, verklaarde u dat uw hazenlip in Angola niet goed behandeld kon worden (notities, p. 21). De dokters daar adviseerden u om naar het buitenland te reizen voor een operatie (notities, p. 5). Aangezien uw hazenlip daar niet goed geopereerd is geweest, heeft u nog moeilijkheden met ademen en communiceren (notities, p. 10-11). U gaf aan dat u in België medische onderzoeken onderging. U bevestigde de relevante medische attesten binnen tien dagen te bezorgen aan het CGVS (notities, p. 12). Tot heden, dertig dagen na uw persoonlijk onderhoud van 1 juli 2025, werden van u nog geen stukken ontvangen. Op 11 juli 2025 contacteerde uw advocaat het CGVS met de vraag of het mogelijk was de termijn te verlengen, aangezien u op 19 augustus 2025 nog een medische afspraak zou hebben. Er werd gevraagd naar de aard van de afspraak en erop gewezen dat in de beslissing rekening zal worden gehouden met uw hazenlip. Het CGVS ontving geen verdere reactie, informatie of documenten. Er dient te worden opgemerkt dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. Ze ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen enkel dienstig argument aan, die voormelde beoordeling aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt.

4.1.8. Door verder louter algemene landeninformatie bij te brengen die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met zijn eigen situatie of de door hem voorgehouden feiten en problemen niet wordt aangetoond, brengt verzoeker geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. De algemene verwijzing naar het buitensporig optreden van politiediensten in het kader van betogingen en de verslechtering van de mensenrechten in het land van herkomst volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker daar werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, maar blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker kan zich in deze ook niet beroepen op zijn

profiel als “*iemand met concrete politieke betrokkenheid*”, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn profiel en relaas.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. De Raad stelt vast dat verzoeker niet voorhoudt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn. De door verzoeker verschaftte algemene informatie omtrent het buitensporig politieoptreden in het kader van betogingen en protesten, voldoet niet aan de vereiste van “*willekeurig geweld*”.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouds kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES